

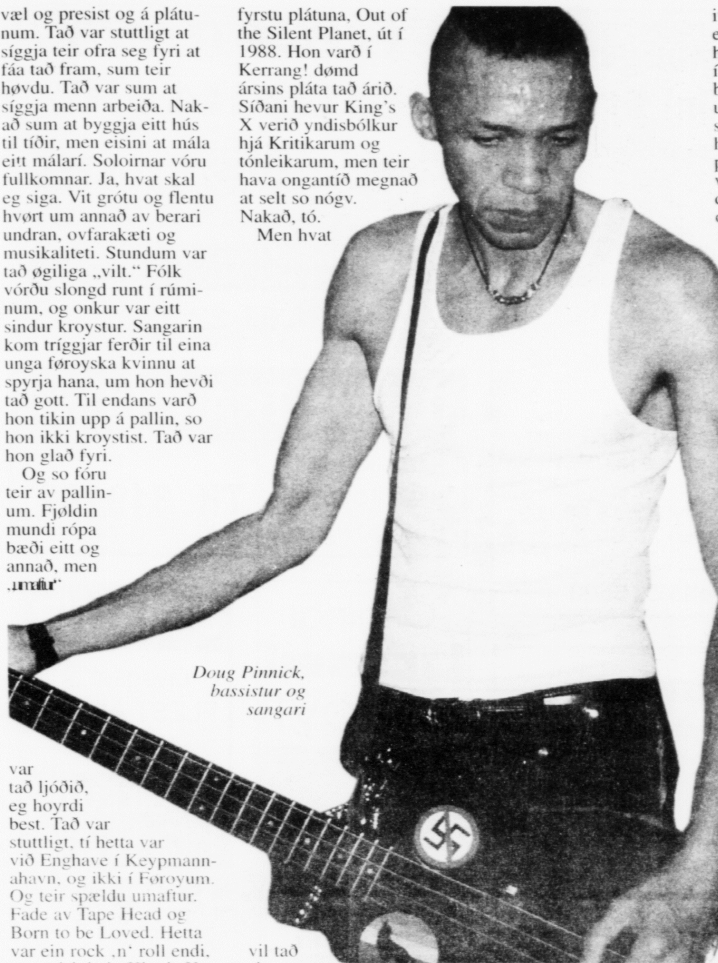
væl og presist og á plátunum. Tað var stuttligt at siggja teir ofra seg fyri at fáa tað fram, sum teir høvdu. Tað var sum at siggja menn arbeíða. Nakað sum at byggja eitt hús til tíðir, men eisini at mála eitt málari. Solóirnar vóru fullkomnar. Ja, hvat skal eg siga. Vit grótu og flentu hvørt um annað av berari undran, ovfarakæti og musikaliteti. Stundum var tað ógilega „vilt.“ Fólk vórðu slongd runt í rúminum, og onkur var eitt sindur kroystur. Sangarin kom tríggiar ferðir til eina unga fýroyska kvinnu at spyrja hana, um hon hevði tað gott. Til endans varð hon tikin upp á pallin, so hon ikki kroystist. Tað var hon glað fyri.

Og so fóru teir av pallinum. Fjöldin mundi rópa bæði eitt og annað, men „már“

fyrstu plátuna, Out of the Silent Planet, út í 1988. Hon varð í Kerrang! dømd ársins pláta tað árið. Síðani hevur King's X verið yndisbólkur hjá Kritikarum og tónleikarum, men teir hava ongantið megnað at selt so nógv.

Nakað, tó.

Men hvat

Doug Pinnick,
bassistur og
sangari

var tað ljóðið, eg hoyrði best. Tað var stuttligt, tí hetta var við Enghave í Keypmannahavn, og ikki í Føroyum. Og teir spældu umaftur. Fade av Tape Head og Born to be Loved. Hetta var ein rock „n“ roll endi, men eisini ein King's X endi við orðum um kerleika, óútroknligum rútmum, góðum kórnum og nógvvari kraft.

Tað var bara stuttligt. Aftaná fann eg sangaran og segði honum, at her var fólk, sum vildi hitta hann, og endin var, at vit vóru eini tiggju ella fleiri fýroyingar aftanfyrir scenuna og fingi eitt prát. Tað var stuttligt. Vit prátadu um tónleik, illveður og eitt sindur av meiningini við lívinum.

King's X og teirra pláss í rocksøguni

King's X byrjaðu at spæla saman í fyrstu helvt av firsunum. Teir mottu „t á onkrari konsert til eina ljóðroynd. Teir tóku sær instrument í hondina og fóru at spæla onkur lög saman og funnu út av, at tað svingaði. Í fyrstani var tað mest Police og U2 lög, teir spældu, men einaferð ikki so langt framman undan, at teir fóru í studio í 1987, byrjaðu teir at gera egin lög. Egin bæði so og so, tí teir brutu beinan vegin upp úr nýggjum, meira enn fólk vanligu megna at bróta upp úr nýggjum. Sjálvir hildu teir, at teir høvdu funni steivið, teimum sjálvum dámdi, og tað var soleiðis, teir ynsktu at gera tónleik. Í fyrstani titu teir Sneak Preview, men broyttu navn til King's X og góvu

vil tað siga, yndisbólkur? Tað vil kanska meir enn nakað annað siga, at teir eru peikaðir á sum nakrir av teimum bestu hálfvemsararokkarunum. Bæði av tónleikapressuni, men eisini av bólum so sum Pearl Jam. Tá Woodstock bleiv sett upp á beinini aftur fyri nokrum fáum árum síðani, vóru King's X eitt av høvuðsnövnunum, ikki tí teir vóru teir kendastu, men tí høvuðsfyrirleikaranum dámdi teir so væl.

Tað var eisini gott at siggja á konsertini, at tað snúði seg um tónleik. Tað kundi verið freistandi at latið seg imponera bara av at sæð hesar menn, sum eg havi kent so leingi, sjálvt um teir ikki vistu so mikið sum at eitt var til, sum eitur Føroyar. Men kenslan var: á sum hetta ljóðar væl. Onkursvegna peikar tónleikurin út frá sær sjálvum, so at tú ikki endiliga hugsar so nógv um, hvaðani hann kemur. Og tað er gott.

Hálfvemsini hava handlað nógv um at finna nøvn til óll hesi ymisku slogini av tónleiki. Heisi hava kanska verið tey tiggju árin, sum hava rúmað mest av samanblandingum, og hvørja ferð saman er runnið millum tvey „slog“ av tónleiki, er nýtt navn uppstaðið. Ofta hoyrdist um alternativan

ivist í, um teir hava lurtað eftir Uriah Heep. Teir hava nøkur thrash-element í sær. Gamalt thrash við brotnum taktum og tungum riffum. Men tað hevur sjáldan verið so tungt og hart sum thrash. Nakað av psykadelia hevur altíð verið. Harmoniirir og disharmoniirir. Tað vakra og óra, og so eisini kerleikin. Tónleikurin luktar stundum av blómum og handlar um vind og glaðar dagar. Men so viðhvørt er tað bara blues og einfalt, beintfram. Men ævintýrdámunir hevur verið við teimum næsta allatíðina. Kristna trúgv hevur altíð verið eitt høvuðsevni, bæði sum lovsangur og kaldur iveri.

Tað er altíð ringt at finna kjarnan í tónleiki. Helst er eingin kjarni. Óll, sum kenna King's X, vita, at tað onki at taka feil av, hvørjir teir eru. Og tá King's X element hoyrast aftur í øðrum bólum, er tað oftast leitt at spora. Nakað sum tá onkur tekur gitaran hjá

The Edge úr U2. Men í 1998 góvu bæði sangarin/bassisturin Doug Pinnick og sangarin/guitaristurin Ty Tabor solopláturnar út. Tað var logið at hoyra, tí báðar pláturarnar eru so King's X-ligar, sum til ber, men tær eru so ólíkar sum eg veit ikki hvat. Tað man vera ein grund til, at King's X ljóðar, sum tað ger: teir eru sjálfstøðugir listamenn, sum sleppa at blanda tingini hjá sær saman uttan endiliga at gera kompromis hvør við annan.

King's X hava givið hesar pláturarnar út: Out of the Silent Planet (88). Gretchen goes to Nebraska (89), Faith Hope Love (90), King's X (92), Dogman (94), Ear Candy (96) og Tape Head (98). Fyrstu fyra pláturarnar produseraði ein Sam Taylor, sum áðrenn var kendur frá m.a. ZZ Top. Men hann var ikki so fittur, sum teir høvdu hildið hann vera. Hann helt ikki síni gyltu lyfti og hvør av sínum. Dogman produseraði Brendan O'Brien, sum er kendur frá Pearl Jam og øðrum. Hann hevði roynt seg nógv sum produsari og tónleikari, og eitt av hansara serligu ynskjum var at sleppa at produsera fyri King's X og Aerosmith. Plátan hjá King's X er ógilega væl dámd fyri

sítt tunga ljóð, sum helst er sambært tí linju, Brendan O'Brien legði. Eisini er plátan tann grungealigasta hjá teimum: hon er skitin, tung og ikki so gjøgnumförd í arrangementunum. Alt er tikið upp eftir stuttari tíð uttan tær stóru yvir-dubbingarnar. Doug Pinnick syngur allar sanginar.

Tey, sum minnst rocktónleikin frá seinnu helvt af firsunum, minnst lættan tað var at sleppa at hoyra Faith No More, Nirvana, Pearl Jam, King's X og aðrar bólkar tá fyrst í hálfvemsunum. Utan at hava so ógilegt innlit í rocksøguna, so hugsi eg mær, at Guns'n'Roses saman við thrashtónleikinum ruddaðu slóð fyri tí musikkinum, so legði seg nærri at bluesinum og tí meira frumrockenda. Skal talan vera um at eiga lívið í rocktónleikinum, so ger eingin tað einsamallur, men King's X eiga sín stóra part í tí. Undaligt at vit eru so fá, sum tíma at lurta eftir teimum.

Gittarspælarin,
Ty Tabor